

Co se nevešlo

Listopad 2011

Kamarádi Podzimníčci

Vlády se ujal podzim a s ním i jeho pomocníci - skřítkci Podzimníčci. Navštívili i naši školku! Skřítkci Spadlístek, Barvísek, Houbísek, Zlobísek a další jejich kamarádi se stali i našimi kamarády. Celý týden byli s námi. A co vlastně mají za práci? Obarvit listy pestrými barvami, připravit rostlinky a zvířátka na zimu...

A jak takoví Podzimníčci vypadají? Chtěli jsme to zjistit, tak jsme se je vydali hledat. Všude jsme nacházeli výsledky jejich práce, ale najít je nám dalo pořádně zabrat! Plnění úkolů při hledání bylo velkou zábavou a výroba Podzimníčků to bylo také něco! Odměnou nám bylo příjemně strávené dopoledne, všechny děti dostaly medaili, diplom, vyrobenou knihu - "Úkolníček". Na závěr jsme skřítkům zazpívali píseň o Podzimníčcích.

Děti a učitelky z MŠ Pražská 2A

Beseda o audioknihách

(nezkrácený)

Městská knihovna ve Svitavách má ve svém fondu 1620 titulů zvukových nahrávek, z toho polovinu tvoří populární hudba, zbytek klasická hudba a mluvené slovo. Na základě autorského zákona se na novinky vztahuje devítiměsíční ochranná lhůta, proto se nemohou po tuto dobu půjčovat domů. V knihovně je však k dispozici sedm přehrávačů a je možno si CD poslechnout. Půjčují se bezplatně, hudební nahrávky na týden, mluvené slovo nově na měsíc, stejně jako knihy. Součástí hudebního oddělení je úsek se zvukovými knihami – nahrávky knih ve formátu MP3, které jsou určeny pro nevidomé a slabozraké, kteří se prokáží potvrzením od očního lékaře, popř. průkazkou ZTP/P. Zvukové nahrávky knih (audioknihy) jsou stále oblíbenější i u ostatních čtenářů. Na jejich výrobu se zaměřuje několik vydavatelství (např. Tympanum, Radioservis, Audiostory) a na jejich realizaci spolupracují s předními českými herci. Městská knihovna ve Svitavách realizuje projekt **Čtení s Tobiášem**, který je zaměřen především na děti se specifickými poruchami učení, ale problémy se čtením se týkají i dospělé populace - jsou celoživotní záležitostí. Pro lidi s různou dysfunkcí jsou vhodné právě audioknihy, které mohou přivést do knihovny i tzv. nečtenáře. V loňském roce jsme rozšířili knihovní fond o nahrávky mluveného slova (v současné době máme téměř 300 titulů), půjčit si je může každý registrovaný čtenář na měsíc.

Výhody audioknih, proč a jak vznikají, přijede představit na besedu **16. listopadu v 17 hodin v aule Fabriky (3. podl.) Karel Černošek** z vydavatelství **Tympanum**. Jako host vystoupí režisér a herec **Jan Jiráň**.

Marta Bauerová

České dráhy dětem

MŠ Svitavy – Lačnov přijala 6. října pozvání Českých drah na zábavný program v rámci akce „České dráhy dětem“, který se konal na vlakovém nádraží ve Svitavách. Celý program připravený pro děti ve čtyřech železničních vagónech měl charakter putovní expozice.

Jako první děti navštívily KINEMATOVĽAK, což byl speciálně upravený vagón, v němž bylo vybudováno kino. Děti zde viděly tři pohádky s podtextem železnice.

Druhý vagón nabídl dětem něco z historie na železnici a jako bonus obdržely pamětní jízdenku.

Na peróně jsme se vyfotili se slonem Elfíkem a pokračovali dále do dětského vagónu. Zde si děti mohly zaskákat na obří nafukovací matraci, pohrát si s dřevěnými hračkami nebo si nakreslit obrázek.

Nakonec jsme navštívili konferenční vůz, kde se děti nasvačily a poté si vykreslily omalovánku s vláčkem. Dostali jsme malé dárky v podobě sladkostí, časopisů, omalovánek a magnetek. Chtěli bychom touto cestou poděkovat Českým drahám, za pestrý program, který pro naše děti připravily.

Za MŠ Svitavy – Lačnov Lenka Trávníčková

Zamykání Tiché Orlice

Vodácká akce DDM „Paleta“ Svitavy „Zamykání Orlice“ se uskutečnila 15. října. Při odjezdu se nás nakonec sešlo 25, z toho bylo sedm dětí ve věku od 3 – 14 let. Již při nakládání materiálu nám bylo jasné, že počasí se povede. Ráno bylo sice „mírně“ mrazivé, ale obloha úplně bez mráčku a vůbec nefoukalo. Plánovaná trasa byla z Týniště nad Orlicí až do Třebechovic pod Orebem. Trasu jsme si trochu prodloužili až do Bělska, ale díky krásnému počasí to nebylo vůbec na škodu. Trasa po vodě byla pohodová, projížděli jsme krásnou přírodou bez civilizace, řeka byla klidná a samá zákruta a „meandr“, takže kormidelníci a celé posádky se museli při řízení raftů pěkně činit. Obsadili jsme plně čtyři rafty a bezpečně sjeli i tři peřejnaté úseky. Mario a Pady nám zpříjemnili cestu hraním na kytaru, takže jak cesta autobusem, tak i cesta po vodě byla plná legrace a příjemných vodáckých zážitků. Do Svitav jsme se všichni vrátili bez újmy na zdraví.

Budeme se těšit na „Odemykání Orlice“, či jiné řeky v jarních měsících. Jste všichni zváni a na Vaši účast se těší všichni zaměstnanci DDM.

Robert Snášil – ředitel DDM Svitavy

Družstva zákyň skončila v KP družstev na čtvrtém místě

V Krajském přeboru družstev starších, mladších a nejmladších zákyň skončila naše družstva shodně na 4. místě. V družstvu starších zákyň se rozhodovalo o medailích již koncem prázdnin - 28. srpna v Pardubicích. Soutěžilo zde pět silných a početných družstev. Vítězství vybojovala děvčata z Chrudimi, druhé místo získal ŠAK Pardubice a třetí Hvězda Pardubice. Čtvrté místo putovalo do Svitav a páté do Ústí nad Orlicí.

Nejvíce bodující závodnicí družstva Svitav byla **Radka Průšová** se ziskem 91,25 bodů, která ve velké většině disciplín dokázala vyhrát. Druhou bodující s 52 body je nadějná vrhačka **Iva Kramářová**, třetí závodnice s 22 body **Jana Márová** a mladší zákyň **Lucie Jansová**. Čtvrtou bodující je **Eliška Hanzlová**, ještě patřící do kategorie mladších zákyň, která se také dokázala prosadit mezi staršími závodnicemi a pro svitavské družstvo získala 20,83 bodů. I ostatní děvčata prokázala

bojovnost a pro své družstvo získala maximální počet bodů, u většiny byla navíc vylepšena osobní maxima.

Družstvo mladších zákyň (ročníky nar.1999-1998) si ve čtyřech kolech Krajského přeboru vybojovalo postup do finále, které se konalo 18. září na domácí půdě za krásného slunného počasí. Děvčata sice svoji skupinu vyhrála, ale ve finále je čekala silná družstva: Hvězda Pardubice, ŠAK Pardubice, Chrudim, Moravská Třebová. Svitavská děvčata do finále nastupovala s medailovými ambicemi. V polovině závodu bylo dívčí družstvo ve hře o stříbro. Bohužel se tentokrát nedařilo ve vrhačských disciplínách – v kouli jsme nezískali ani jeden bod, ve finále míčku byla pouze **Aneta Faltysová**, která sice získala tři body a dokázala si vylepšit svůj osobní rekord, ale na ostatní oddíly to bohužel nestačilo. V závodě se neztratila ani **Magda Příkrylová**, která vybojovala 10. místo a jeden bod a také **Nikola Neumeisterová** se 17. místem, která se přiblížila k osobnímu maximu.

K největším oporám družstva patřila **Eliška Vraspírová** se ziskem 94,25 bodů, **Kateřina Stündlová** se 76,02 body, **Eliška Hanzlová** s 60,95 body, **Natálie Koukalová** s 58,75 body, **Karolína Šebelová** s 53 body, **Aneta Faltysová** se 42,85 body a **Darja Navrátilová** se ziskem 42,7 bodů. Nicméně i zbývající děvčata si zaslouží pochvalu – všechny dívky byly velkou posilou družstva mladších zákyň a podílely se rovnoměrně na celkovém čtvrtém místě.

Týden poté co nejmladší šestice závodnic: **Darja Navrátilová**, **Sára Palatková**, **Lucie Burešová**, **Lenka Karalová**, **Magda Příkrylová** a **Nikola Neumeisterová** vypomáhala v družstvu mladších zákyň, se opět vrhají do dalšího finále ve své kategorii. Finále se konalo v neděli 25. září ve Vysokém Mýtě za velmi příjemného počasí. Nejmladším zákyňím (ročník nar. 2000-2001) se podařilo vyhrát svoji skupinu a vybojovat tak postup do finále ve čtyřboji (60m, dálka, míček a 600m). I přes velikou bojovnost a touhu stanout na stupních vítězů se družstvo umístilo na pěkném 4. místě. Děvčata podala vyrovnané výkony na hranici osobního maxima a navzájem se podporovala k co nejlepším výkonům.

V současné době se žactvo připravuje na přespolní běhy či víceboje a další závody je čekají až v zimní halové sezóně.

Anna Krátká

Tuří Svitavy vstoupili do nové sezóny

Město Svitavy se stejně jako vloni stalo partnerem basketbalového týmu hrajícího Mattoni národní basketbalovou ligu, čehož si velmi vážíme. Nový ročník MNBL má za sebou již čtyři kola základní části. Největší změnou je, že se jedná o mezinárodní ligu. Soutěž se hraje se čtrnácti týmy (dva slovenské: mistr Slovenska ASTRUM Levice a čtyřnásobný mistr bývalé federální ligy Inter Bratislava). Dalšími nováčky soutěže jsou české týmy SLUNET A Ústí n. L. a Levharti Chomutov. Svitavští basketbalisté vstoupili do nové sezóny pod novým názvem **Tuří Svitavy**. Inspiraci čerpali ve znaku města, kde je zobrazena hlava tura domácího. Název vyjadřuje naši sounáležitost s naším krásným městem, které reprezentujeme. Loňský tým byl doplněn o nové hráče: Pavla Miloše (historicky nejlepší trojkař ligy), svitavského odchovance Luboše Moravce

a polského podkošového hráče Pawla Mróze. Hlavního trenéra Tomáše Pětivlase doplnil asistent trenéra Luboš Růžička, který přišel z Prostějova.

V přípravném období svitavští Tuři sehráli celkem třináct přípravných zápasů, z toho devět vítězných. I vstup do soutěže měli impozantní – domácí vítězství nad SLUNETOU Ústí n. L. 96:58. Pak přišlo nevydařené venkovní utkání proti Levhartům Chomutov (83:105) a v sobotu 8. října nešťastná domácí porážka o jeden bod 71:72 od Interu Bratislava. V základní skupině sehraji Tuři celkem 26 utkání a v případné skupině A2 dalších čtrnáct. Sportovní příznivci nejen ze Svitav tak mohou v hale Na Střelnici vidět dvacet domácích zápasů!

V letošní MNBL působí 51 cizinců (Slováci ve slovenských týmech se za cizince nepočítají). V obrovské konkurenci chtějí Tuři Svitavy postoupit do předkola play-off (tzn. skončit do 10. místa) a pokusit se postoupit i do 1. play-off (tj. mezi 8 nejlepších týmů soutěže). Naším cílem je budovat tým koncepčně a tvrdou tréninkovou plní výkonnost hráčů postupně zvyšovat. Věříme, že s podporou města Svitavy i našich skvělých fanoušků stanovených cílů dosáhneme.

Pavel Špaček

Rozhovory s basketbalisty a jejich trenéry

Petra Soukupová spolupracuje jako PR manažerka a zároveň jako novinářka s Tury. Vyzpovídala všechny „pilíře svitavského basketbalu“. Rozhovor s trenérem Tomášem Pětivlasem byl otištěn v říjnovém čísle. Pro zpravodaj jsou již další rozhovory příliš dlouhé, ale myslím, že jsou zajímavé, tak je předkládám alespoň zde.

Zuzana Pustinová

Asistent trenéra Růžička:

Každý den posouváme klub do vyššího levelu

Ke svitavskému basketbalovému týmu přišel ze „stříbrného“ Prostějova. Říká, že práce je velmi podobná – má na starosti tréninky, taktiku, atletiku, posilovnu i videozáznamy, ale změny jsou výrazné. „V Prostějově jsem pracoval s hráči, kteří jsou už hotoví a přicházejí z různých evropských klubů nebo reprezentací. Tady je velmi mladý tým, bez zkušeností, zato s velikým odhodláním,“ konstatuje asistent trenéra svitavských Turů Lubomír Růžička.

Cítíte rozdíl v podpoře a zázemí v Prostějově a ve Svitavách?

Porovnávat Prostějov a Svitavy moc nejde. V Prostějově jsme měli ty nejlepší podmínky, hráči vlastní šatnu, profi-maséra, fyzioterapeuta, regeneraci a posilovnu v hale, promítací místnost, prostě vše bylo v hale a komfortnější. Tady jsou podmínky dobré. Společně s manažery na všem pracujeme a každým dnem klub posouváme do vyššího „levelu“. To je také zajímavá práce. Město basketbal podporuje, klub je nastaven stát se do několika let stabilním členem rodiny v Mattoni NBL s těmi nejlepšími podmínkami u nás. Odhodlání je veliké od všech lidí v klubu. To je velmi pozitivní a povzbuzující pro mě osobně.

Jaký tým jsou podle vás Tuři? Kde jsou nejvíce silní, kde vidíte jejich největší slabinu?

Charakteristiku týmu bych nechal na jiných. Ale byl bych rád, kdyby se tým prezentoval pracovitostí, bojovností a neustále se zlepšoval ve všech činnostech, jak na obranné, tak i útočné polovině. O silných a slabých stránkách můžeme hovořit až po několika zápasech v lize. Teď je ještě brzy mluvit, kde to šlape a kde ne. Ale řeknu, kdo z hráčů udělal největší pokrok. Pracovitostí mě mile potěšil Radim Kramný, myslím však, že na sobě zapracovali všichni hráči a vyzdvihovat jednoho nemá smysl.

S trenérem Tomášem Pětivlasem prý měníte vše, která změna byla podle vás nejvíce potřeba? Která se už osvědčila?

Určitě klubu pomohlo nastavení profesionality. To znamená, že již dnes mají všichni profi-smlouvy a můžou se pouze věnovat basketbalu. Nejvíce a mile mě potěšila spolupráce s kondičním trenérem, který vnesl pro mě spoustu nových poznatků v oblasti posilování – vlastním tělem a také v rozvoji rychlosti, která je tak pro basketbal nezbytná. Spolupráce s Tomášem je na vysoké úrovni, on má zkušenosti z Brna a já zase odjinud, myslím, že se dobře doplňujeme a můžeme společně dosáhnout klubové cíle ke spokojenosti fanoušků, managementu, partnerů a města Svitavy. A o to nám jde především.

Doplňujete se s trenérem? Sám jste o sobě řekl, že jste trochu horkokrevný...

Na hráče zvyšuji hlas jen minimálně, dokážu i pochválit, ale jakmile vidím na hřišti nebo v tréninku některé triviální nedostatky, například úpadek koncentrace, nebojovnost nebo špatný přístup, dokážu hráči naznačit, že tímto směrem to nepůjde. Jsem náročný k sobě a totéž požaduju po svých hráčích. Jen tak se můžeme posouvat dopředu a nestagnovat.

Předpokládáte, že přijdou další posily? Kde jste si vlastně vyhlédli Poláka Mroze?

Ne, o dalších posilách neuvažujeme, chceme pracovat s družstvem, které zahájilo letní přípravu a pracovat koncepčně tak, abychom zde vytvořili osu hráčů, kteří získají vztah k městu Svitavy, ke klubu a hráli pro něj srdcem, což je někdy více. Pawla Mroze znám již několik let, ještě z doby, kdy jsem působil v Prostějově. On působil poslední dva roky na Slovensku v celku Spišská Nová Ves. Hráli jsme proti němu několik příprav

a s trenérem Bálintem jsme uvažovali o jeho angažování loňské léto. Jdou na něj ze všech stran jen pozitivní reference. Uvidíme, zda po try-outu zůstane u týmu.

Co z herních předností Nymburka, nejlepšího celku v České republice, by se vám líbilo uplatnit i u Turů?

Jednoznačně výbornou obrannou práci a přechod do rychlého protiútku.

Jistě máte důkladně prostudovanou farmu ve Zlíně, posílíte odtud některý post?

Ne, ze Zlína posilovat nebudeme. Zlín působí jako jeden z našich partnerů zejména pro získávání herních zkušeností našich mladých hráčů, to platí třeba pro Harčára, Sedláka nebo Havránka. To je pro naše hráče velmi cenné. Oni potřebují odehrát co největší porci minut a posunovat se dále ve svých dovednostech, což jim hraní za prvoligový Zlín umožní.

Jaký pro vás byl víkendový „souboj“ s Peterem Bálintem, s nímž jste dva roky tvořil prostějovský tandem?

Už jsem četl, že to někdo bral jako souboj mezi námi dvěma. Já můžu říci, že Petra jsem strašně rád viděl, byli jsme i na večeri a probrali nejen basketbalové věci. Spolupracovali jsme spolu necelé tři sezóny a vždy dovedli tým na medailové pozice: bronz, stříbro, stříbro. To jsou nezapomenutelné a krásné vzpomínky plné mnoha zážitků. Ale pro mě je Peter zejména dobrý kamarád a člověk a vždy setkání s ním pro mě bude příjemné.

Vypadá to, že váš velký koníček – basketbal - je i vašim zaměstnáním. Nakolik to chápe vaše rodina, vaši blízcí, známí? Máte na ně čas? Máte čas na jiné záliby?

Ano, je to tak, basketbal je pro mě droga a je mou velkou vášní. Od svých 16 let trénuji od různých věkových kategorií a ve 22 letech jsem dostal nabídku se basketbalem žít. Kdo dnes může říci, že koníček se stal jeho obživou, je podle mě jeden z nejšťastnějších lidí na světě. Manželka je volejbalistka, hrála na vysoké úrovni a chápe, co profesionální sport obnáší. V tomto směru mám od ní velkou podporu a jsem jí za to vděčný. A moje koníčky? Na ně není mnoho času, ale rád sportuji. Tenis je sport, který mě moc baví, ale je náročný na techniku a to je pro mě výzva, neustále se v něm chci zlepšovat, stejně jako v basketbalu.

Boris Meno: Basketbal ve Svitavách si moc užívám

Je několik týdnů ženatým mužem a koncem listopadu oslaví osmdvacáté narozeniny. Boris Meno, odchovanec amatérského basketbalu v americkém Davidsonu, si ve Svitavách rychle zvykl a cítí se tady dobře.

Svitavy jsou pro vás třetím místem v české lize. Už jste si tady zvykl?

Bylo velmi snadné si zvyknout hrát za Svitavy, protože tady kolem sebe mám dobrý management, spoluhráče a fantastické fanoušky. Cítil jsem, že mám zde v týmu své místo. Mým prvním angažmá v Čechách po ukončení studií na univerzitě v Davidsonu byl Liberec, byl to pro mě velice těžký přechod od amatérského k profesionálnímu basketbalu. Brno bylo krásné město, ale basketbalové prostředí zde bylo velice špatné. Vůbec jsem se tady necítil spokojeně. Ve Svitavách je všechno přesně tak, jak to mám rád. Město je velice hezké, všechno v týmu funguje, jak má, a i díky skvělým fanouškům si basketbal ve Svitavách moc užívám.

V čem se liší úroveň basketbalové ligy ve Francii a v České republice?

Musím říct, že úroveň francouzské ligy je vyšší než české. Hraje zde hodně kvalitních zahraničních hráčů a francouzská liga patří mezi nejlepší v Evropě. Pokud se hráč dokáže prosadit ve francouzské lize, otevírá mu to dveře do nejlepších klubů světa. V české lize je hodně talentovaných mladých hráčů, kteří ale ještě nemají dost zkušeností a basketbal nemá v České republice stále takovou tradici, jakou má například ve Francii.

Na kterém postu jste hrál v Le Havru? A co je vašim úkolem ve Svitavách?

Do Le Havru jsem přišel jako mladý nezkušený hráč na pozici 4 - pivot. Musel jsem začínat na lavičce a při každém střídání přinést na hřiště maximální možné nasazení. Ve Svitavách hraji na pozici velkého křídla nebo pivota. Myslím si, že trenér ode mě očekává zejména kvalitní doskakování na obou stranách hřiště a agresivní obrannou práci. Na svou práci v obraně hodně spoléhám, myslím si, že pro mě byla obrana vždy nejdůležitější částí basketbalu. Můj bývalý trenér na univerzitě v Davidsonu mi říkal každý den, že „Obrana vyhrává tituly“ a já tomu věřím.

Věnujete při tréninku něčemu více času: trestným hodům či jiným herním prvkům?

To záleží na mnoha okolnostech. Během volna po sezóně trávím nejvíce času v posilovně. V přípravě před sezónou se pak zaměřuji zejména na střelbu a dribling, aby si moje ruce zvykly na míč. Během sezóny to pak záleží na okolnostech. Někdy cítím, že se potřebuji zlepšit v trestných hodech, někdy potřebuji odstranit ze své hry taktické chyby...

Čím je pro vás basketbal nejvíce příjemný? A co je naopak nepříjemné?

Na to je těžké odpovědět. Miluji basketbal a hrát ho je pro mě zábava. Mám rád všechny aspekty basketbalu, mám rád vítězství, mám rád, když si se spoluhráči na hřišti rozumím a všichni si basketbal užíváme. Mám rád bránění a získávání míčů, ale také útok a snahu najít možnost jak skórovat. A co pro mě je na basketbalu nepříjemné? Asi nejvíc mi vadí, když rozhodčí pískají špatně, ale každý děláme chyby.

Jak se vám spolupracuje s trenérskou dvojicí?

Luboš Růžička je výborným doplněním trenérské dvojice. Od doby, kdy jsem odešel ze školy, je trenér Pětivlas trenérem, kterého jsem si nejvíc oblíbil. Myslím si, že je jedním z nejlepších trenérů v lize a příchod Luboše Růžičky byl výborným tahem našeho managementu. S oběma se mi pracuje velmi dobře.

Nakolik si rozumíte se spoluhráči? Stýkáte se s některými i v soukromí?

Se všemi v týmu vycházím skvěle, máme v kabině výbornou partu. Myslím si, že to je jedna z věcí, která dělá tým silnější, každý je v první řadě kamarád a až poté spoluhráč. A svého kamaráda se snažíte nikdy nezklamat. Pokud máme trochu volno, snažíme se někam zajít a trochu se pobavit. Věřím, že je to taky jedna z věcí, která tým stmeluje.

Jak se vám líbí české prostředí, nátura Čechů? Oblíbil jste si už nějaké české jídlo? A je některé, které se vám nechce ani ochutnat?

Pro mě jsou Češi stejní jako kteříkoliv lidé na světě, jsou mezi nimi dobří i špatní lidé. Nemůžu říct, že by byli obecně dobří nebo špatní, ale můžu říct, že některé z nejúžasnějších lidí, které znám, jsem potkal tady v České republice. Nemyslím, že jsou úžasní kvůli své národnosti, ale prostě kvůli tomu, jací jsou. Moje manželka je výborná kuchařka, ale nevaří jen česká jídla. Má svůj vlastní styl vaření a to je přesně to, co mi vyhovuje. A co se týká jídla, které moc nemusím, tak je to zelí z kombinace vepřo-knedlo-zelo.

Že se vám líbí české ženy, potvrzuje asi i nedávná svatba s českou přítelkyní Dominikou... co zajímavého mají podle vás Češky v povaze?

(Smích) Tady musím nesouhlasit. Není to tak, že miluji české ženy. Je to tak, že Dominika je jedním z nejúžasnějších lidí, jaké jsem potkal, jak už jsem říkal dříve. Nic by se na tom nezměnilo, kdyby byla třeba Němka, Zimbabwanka nebo Mongolka, ona je prostě krásná osobnost. A já jsem velmi šťastný, že mi řekla ano, když jsem ji požádal o ruku.

Mezi vaše záliby patří cestování, kam až jste se dostal s basketbalem? Která země vám „padla do oka“ třeba natolik, že byste tam chtěl žít?

Odmalička jsem s rodiči a sourozenci hodně cestoval. Líbilo se mi poznávat nová místa. Basketbal mi dal šanci studovat v Americe a byla to pro mě velká zkušenost. Potkal jsem spoustu úžasných lidí a přál bych si, abych jednou mohl žít vedle nich. Ale doopravdy, co je pro mě důležité jsou lidé, které potkám v zemi, kam cestuji, než země jako taková. Lidé jsou to, co dělá místa buď dobrými, nebo špatnými.

Pawel Mroz: Do svitavského týmu jsem se těšil

Polský pivot Pawel Mroz hraje basketbal už v páté zemi, po rodném Polsku ho osud zavál do Švédska a Itálie a přes slovenský celek Spišské Nové Vsi vedly jeho kroky do Svitav, k Turům, pro jejichž klub znamená novou posilu. Pawel, který dorostl do výšky 215 centimetrů, patří mezi zkušené hráče, ve svých působištích hrál vždy play-off.

Těšil jste se do svitavského týmu?

Těšil jsem se hlavně na začátek sezóny, na basketbal. Ve svitavském týmu se cítím dobře a doufám, že se cítím dobře i celý tým, že začneme opět vyhrávat. Před svým příchodem jsem o svitavském klubu mnoho nevěděl, těšil jsem se, až všechny spoluhráče poznám. Zatím se moc neznáme s trenéry, takže ještě přesně nevím, co ode mě očekávají.

Jakým jazykem komunikujete se spoluhráči a trenéry?

Pokud na mě mluví pomalu česky, docela rozumím. Když ne, přejdeme do angličtiny.

Kde jste s basketbalem začínal a na jakém postu? Jaký je vlastně vztah Poláků k basketbalu?

Začal jsem ve svém rodném městě Tarnově, když mi bylo deset let. Už odmalička jsem hrál pod košem. V Polsku jsem prošel extraligovými soutěžemi ve všech věkových kategoriích. V současné době je basketbal v Polsku třetím nejpopulárnějším sportem, hned za fotbalem a volejbalem. Jeho popularita je tedy podobná jako v Čechách nebo na Slovensku.

Hráli jste basketbal ve Švédsku, Itálii, na Slovensku. Na které působiště nejraději vzpomínáte?

Líbilo se mi všude, kde jsem hrál basketbal, každé místo mělo něco do sebe.

Co je vaší nejsilnější stránkou při hře?

Myslím si, že moje silná stránka je zejména v útoku. Mou slabší stránkou je obrana, na té musím stále pracovat.

Daří se vám doskoky?

Určitě bych mohl doskakovat ještě lépe.

Ve svitavském týmu jste nováčkem. Jak dlouhý čas bude podle vás třeba, abyste se dostal do takové formy a sehranosti s týmem, aby bylo znát, že jste tím „sloupem pod košem“?

Odhadnout čas je v těchto věcech hodně těžké, je to vždy velmi individuální. Snažím se na tom pracovat a doufám, že se výsledky brzy dostaví.

Ve kterém týmu byste si rád zahrál?

Montepaschi Siena, mistr Itálie. Měl jsem šanci tam nějaký čas trénovat a moc jsem si to užíval.

Pocházíte z basketbalové rodiny? Jak vaši blízcí snášejí vaše angažmá v zahraničí?

Každý v mé rodině dělal nějaký sport: můj táta hrál basketbal, moje maminka a sestra zase volejbal. Rodina mě podporuje ve všem, co dělám, a jsou šťastní, když jsem šťastný já. Doufám, že za mnou brzy přijdou do Svitav a uvidí mě tady hrát.

Měříte 215 centimetrů, napadá mě, jak se vejdete na sedadlo v autobuse nebo do postele v hotelu...?

Samozřejmě, že mám se svou výškou občas potíže, ale beru to s úsměvem...

Máte čas na záliby?

Mnoho zálib nemám, teď během sezóny trávím volný čas většinou odpočinkem mezi tréninky.

Ray George: Svitavské fanoušky miluju!

Ochovanec amerického týmu Georgia Perimeter Kent Ravone George, jemuž se v Čechách zkráceně říká Ray, hrál i v Alabamě a v celku St. Murray. Po angažmá ve vídeňském Basket Clubs Viena přišel do Svitav.

Jste odchovancem amerického basketbalu, působil jste v rakouské lize. Můžete srovnat americký a rakouský basketbal?

Myslím si, že basketbal v Americe je více atletičtější a také agresivnější než evropský basketbal.

Jaký byl pocit ocitnout se v All Star Rakouska?

Zahrát si v All Star Game byla docela zábava, bylo to velmi vzrušující a moc to pro mě znamenalo, protože to bylo hned v mé první profesionální sezóně. Do utkání nominovali hráče fanoušci. Pro mě to bylo velkým oceněním toho, co dělám a co tak miluji, tedy hraní basketballu. Byl to úžasný pocit. Samotný zápas byl jako jakýkoliv jiný zápas All Star Game, byla to hlavně velká show pro fanoušky.

Co jste se v Rakousku naučil po herní stránce?

Naučil jsem se hlavně, jak se adaptovat na jiný styl basketbalu, než na jaký jsem byl zvyklý – od odlišných pravidel až po styl, jímž se basketbal v Evropě hraje.

V čem jsou především rozdíly mezi nejvyšší soutěží basketbalistů v Rakousku a České republice?

Česká liga je kvalitnější než rakouská, hrají ji lepší zahraniční hráči, působí v ní více týmů. Basketbal je celkově na vyšší úrovni než v Rakousku.

Jaký je podle vás svitavský tým? S kým jste se už dokázal sehrát?

Svitavský tým mám moc rád, se všemi vycházím velice dobře, spoluhráči mi pomáhají

si zvyknout být tak daleko od domova. Jsou jako moje druhá rodina. Užijeme si spolu spoustu zábavy, děláme vtipky. V týmu patřím ke starším hráčům, takže se snažím mladším spoluhráčům v některých věcech pomáhat a předávat jim své zkušenosti. Oni mě na oplátku učí češtinu, zatím pouze sprostá slova ☺, a poznávám díky nim i zdejší kulturu.

Byli diváci ve Vídni dalším hráčem týmu, jako tomu je teď ve Svitavách? Pomáhá vám fandění fanoušků, dobrá atmosféra?

Ve Vídni jsem měl fanoušky rád, fandili skvěle, ale svitavské fanoušky miluji! Stát na palubovce a slyšet, jak nám fandí a povzbuzují, je skvělý pocit. Všude, kde jsem hrál, mě měli fanoušci rádi - asi proto, že viděli mou vášně pro hru a mé nasazení při zápase. Myslím si, že všem hráčům na světě pomáhá a žene je kupředu, když slyší podporu svých fanoušků. Čím je lepší atmosféra, tím je lepší basket.

Neláká vás hrát v jiné zemi, třeba kvůli případné účasti v evropských pohárových soutěžích?

Rád bych hrál basketbal v Americe, aby mě mohla moje rodina navštěvovat. Mým snem vždycky bylo hrát v NBA za New York Knicks, protože tam jsem se narodil. Myslím si, že NBA je snem každého hráče, protože představuje tu největší kvalitu basketbalu. Také bych si rád zahrál například v Rusku, ve Španělsku, právě kvůli možnosti zahrát si nějaké evropské poháry.

Před několika dny jste slavil 28. narozeniny, nebylo vám smutno po rodině, přátelích? Slavíte narozeniny s hráči v týmu?

Dvacáté osmé narozeniny jsem slavil v sobotu patnáctého října a dostal jsem od svých spoluhráčů krásný dárek v podobě vítězství nad Prostějovem. Zatím se pořád cítím, jako by mi bylo jednadvacet. Kvůli basketbalu

jsem už od svých šestnácti let mimo domov, takže se mi po mé rodině vždycky velmi stýská. Jsme si velmi blízcí, sledují mě a podporují mě v plnění mých snů. Je těžké být od nich tak daleko, ale vždycky, když si obleču dres, uvědomím si, že mám na zádech jméno své rodiny a že jí nesmím udělat ostudu. Abych řekl pravdu, tak jsem své narozeniny skoro celé prospal, moje přítelkyně mi uvařila mé oblíbené jídlo a potom jsem odpočíval, léčil jsem se z chřipky.

Jak jste si zvykl v Čechách, ve Svitavách? Nebudete následovat kolegu Mena, který se tady oženil?

Mám rád Svitavy, je to malé město, ale baví mě. Když potřebuji někam zajít, je všechno kousek. Navíc velká města jako Brno a Pardubice nejsou daleko. Na ženění zatím nemyslím, na rozdíl od mé přítelkyně ☺...neříkejte jí to ☺.

Mezi vaše záliby patří filmy a play-station. Které filmy máte rád? Co ještě rád děláte ve volném čase?

Jsem asi největším fanouškem filmů na světě, viděl jsem snad každý film nejméně desetkrát, nové i staré. Vlastně sám scénář k jednomu filmu píše, je to můj koníček. Když nehraji basketbal, pracuji na svých obchodních plánech a snažím se je vylepšit k dokonalosti. Nebudu moci hrát basketbal celý život, i když bych si to přál, ale musím taky myslet na zadní vrátka a na to, co budu dělat, až skončím s basketem. Teď třeba pracuji na své kolekci triček se značkou 'Red Tag'. Měla by vyjít v lednu příštího roku.

Radim Kramný chce hrát ve Svitavách co nejdéle

Radima Kramného přivedla k basketbalu maminka. To mu bylo dvanáct let. Letos oslavil šestadvacáté narozeniny a basketbalu se věnuje profesionálně.

Máte „předlohu“ v rodině, zabývá se někdo košíkovou?

Naše rodina je sportovně založená, ale basketbal hraji jenom já.

V opavském dresu jste bojoval o titul České republiky, vzpomínáte na to?

Dodnes a rád. Bylo mi osmnáct let a zahrát si po boku hráčů, kteří byli ve své době nejlepšími v republice, pro mě byla obrovská čest a škola.

Po Opavě bylo dalším působištěm Ústí nad Labem, jak se vám hrálo na druhém konci republiky?

Odejít od rodiny bylo těžké, ale po basketbalové i osobní stránce mi tento krok určitě pomohl. Poznal jsem spoustu nových přátel a nové metody basketbalu.

Jaký tým jsou svitavští Tuři?

Je to mladý tým s obrovským potenciálem se zlepšovat a patřit k nejsilnějším mužstvům v Mattoni NBL. S kým si na palubovce nejvíce rozumíte? Nemůžu nikoho upřednostnit, všichni kluci jsou fajn.

Do kterého klubu byste rád zamířil ze Svitav?

Ve Svitavách bych chtěl hrát co nejdéle, ale časem bych se chtěl určitě ještě vrátit do Opavy.

V poslední době býváte zmiňován jako cenný hráč týmu, který se zlepšuje. Těší vás to, nebo spíše trochu zavazuje, svazuje?

Za tato vyjádření jsem rád, ale na druhou stranu doufám, že přesvědčím trenéry, abych dostal více prostoru na palubovce než doposud.

Co je vaší silnou stránkou, co slabší?

Díky času, který jsem po sezóně trávil v posilovně, mám určitě více síly, než v minulé sezóně. Můžu proto hrát více fyzický basketbal. Kondice je po náročné letní přípravě lepší, takže se cítím celkově velmi dobře. Určitě chci zlepšit doskoky a střelbu z dálky.

Co vás na basketbalu nejvíce baví?

Je to rychlá hra plná zvrátů a napětí. Nikdy není předem jasné, jak zápas skončí. I favorit nemusí vždy zvítězit.

Měříte 215 centimetrů, stejně jako polský kolega Mroz. Ten říkal, že má někdy se svou výškou problémy...vy také? Není při vaší výšce trošku problematické seznamovat se s dívkami?

S výškou jsem žádný zásadní problém neměl, jen se hůře shání oblečení a prostorná auta. Velmi zábavné je pro mě zkoušení, do kterých aut se vejdu. Nejmenší auto, které jsem řídil, byl Fiat Panda s rokem výroby 1985. Kvůli své výšce jsem byl středem pozornost, proto jsem neměl problém se seznámit. Na tom, jak je dívka vysoká, mi nikdy moc nezáleželo, upřednostňuji šikovnost ☺.

Čím se zabýváte ve volném čase?

V poslední době mě nejvíce baví PS3, v létě jezdím na kole, in-line bruslích, hraji tenis, beach volejbal, ale většinou je to posilovna.

Petra Soukupová

